

som have været fremme i Ædrueligheds-kommissionen, henstille til den højtærede Justitsminister, at der i det forhaabentlig kortvarige Interregnum ikke gaas altsort haardt frem mod de gamle Gæstgivere.

Emil Petersen: Uden at komme ind paa Enkeltheder i dette Lovforslag skal jeg kun i al Almindelighed paa Meningsfællers og egne Vegne udtale Tilslutning til de Hovedtanker, som ere nedlagte deri. Enhver Bestræbelse, der tager Sigte paa virksomt at fremme Ædrueligheden her i Landet, er til Gavn for hele Landet. Det Formaal, som dette Lovforslag sætter sig, er stort, og jeg har Tro til, at der kan naas noget ad den Vej, Lovforslaget anviser, men jeg kan ikke skjule, at jeg er noget betænkelig ved atter ved dette Lovforslag at paabyrde Kommunerne betydelige Byrder, thi det vil det blive. Jeg kunde ønske, at Staten i noget højere Mon paatog sig de Udgifter, som ere forbundne med Helbredelsen af Drankere, enten de saa lade sig indlægge frivilligt eller paa Grund af Dom blive henviste til Tvangsindlæggelse paa en Anstalt.

Justitsministeren (Alberti): Uden naturligtvis i alle Enkeltheder at kunne sige, at dette Lovforslag har ramt det rette, tror jeg dog, at det vil være et udmærket godt Grundlag for de videre Forhandlinger om denne Sag, og jeg tror, der er Grund til at takke Ædruelighedskommissionen for den Maade, hvorpaa den har løst denne Side af sin Opgave. For mig staar det saaledes, at dette Lovforslag i Virkeligheden er meget maadeholdende, ja, det er i Virkeligheden et Maadeholdsforlag. Det er maadeholdende, for saa vidt som det ikke paa nogen Maade griber ind i nogen Persons, heller ikke i nogen Drankers personlige Frihed, saa længe han ikke ved sin Drankervirksomhed griber ind i andres Frihed. Efter dette Lovforslag kan den, der holder af at drikke, drikke saa meget og saa tidt, han vil, saa længe han blot ikke kommer andre for nær ved sin Drukenskab, saa for saa vidt synes jeg, man maa kunne sige, at dette Lovforslag stiller sig meget maadeholdent overfor Drankerne.

Saa snart vi derimod komme dertil, at Drankerne ved deres Drukenskab fortrædige andre i større eller mindre Grad, kan det maaske nok siges, at Lovforslaget i nogle Tilfælde gaar skrappt frem mod dem, dog efter min Mening paa ingen Maade for skrappt.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) sagde, at det var

en Fejl, naar der i Overskriften til § 1 stod „Straf for Beruselse“, thi det, der rammes efter § 1, er i Virkeligheden ikke selve Beruselsen. Dette kan for saa vidt være rigtigt, men det er kun et Spil med Ord. Det, som er Paragraffens Indhold, er, at Beruselse i visse Tilfælde straffes, nemlig naar den paa den Maade, som Paragraffen beskriver, bliver til Ulempe for andre, og det er i saa Tilfælde selve Beruselsen, der straffes, og ikke den Handling, som den paagældende har udført til Ulempe for andre, saa for saa vidt tror jeg, det meget vel kan forsvares, at Paragraffen har til Overskrift „Straf for Beruselse“.

Det samme ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var en Klasselov, men det maa jeg paa det bestemteste modsige. Jeg kan her som i øvrigt i saa meget andet henholde mig til, hvad der fremkom fra den første ærede Taler (Kvist) og fra det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Lovforslaget er ikke nogen Klasselov, medmindre man vil sige — og det vil jeg tage den stærkeste Afstand fra —, at Smaafolk ere mere tilbøjelige til at drikke end Middelstanden og velhavende Folk. Jeg tror, at man blandt Smaafolk vil finde forholdsvis endog flere afholdende overfor stærke Drikke end i Middelstanden og de mere velstillede Klasser. Det ærede Medlem sagde, at naar en Smaamand har drukket sig fuld, vil han lettere komme i Forlegenhed ved at foretage sig noget af alt det, som omhandles i § 1, end den rige Mand, som kører hjem i sin Karet. Ja, den Karet hører man altid Tale om, saa snart der er Spørgsmaal om, at Folk ikke maa drikke saaledes, at de volde andre Ulemper derved, men jeg vil dog sige, at udenfor Smaafolks Klasse er der en meget stor Klasse, nemlig hele Middelstanden, der ikke holder Karet og ikke kan køre hjem i Karet, for slet ikke at tale om det Tilfælde, hvor den rige Mand paa et Værtshus har drukket sig fuld og ikke har sin Karet ved Haanden. Det er den Slags agitatoriske Talemaader, som jeg tror, man, naar man har den Mening, at der bør lovgives paa dette Omraade, helst skulde lade blive hjemme, fordi man ved deres Anvendelse udsætter sig for at lægge et Lovforslag som dette for Had i mange Kredse.

Dertil kommer — foruden det, som det ærede Medlem for Ringsted meget rigtigt bemærkede, at hos Smaafolk gaar Drikkeriet ud over Kone og Børn derved, at det, de skulde leve af, bliver drukket